

[Morten Lange.]

korps og sørgede for den fornødne transport og den fornødne sikring; men derfor kommer man alligevel ikke uden om, at med det sygehjælpssystem og med det sundhedsvæsen, vi har, er det lidt mærkeligt, at et enkelt led i det ikke alene er privat, men også fra tid til anden er undergivet ret mærkværdige konkurrenceforeteelser. Det giver en usikkerhed. Jeg har med mit forslag ikke ønsket at kritisere de nuværende redningsvæsen, men blot ment, at det ville være rimeligt på lidt længere sigt at få en sammenlægning af dem til et offentligt redningsvæsen på linje med, hvad vi ellers har af sundhedsorganisationer, hospitals-tjeneste, lægetjeneste o. s. v.

Derfor er vort forslag i virkeligheden et sammenhængende forslag. Det tager sit udgangspunkt i begivenheder, som daglig foregår, som daglig rammer en del af samfundets borgere, hvor samfundet skal være til rådighed med en tjeneste, som det skal kunne stå inde for er tilstrækkelig velorganiseret og parat. Det er vor opfattelse, at det er et område, hvor det samfundsmæssige ansvar er af en sådan art, at det vil være rimeligt og fornuftigt, at samfundet også har det direkte ansvar. Det har vi altså ment vi kunne føre videre med en tjeneste, som var til rådighed i katastrofesituationer, som var efter vor opfattelse mere plastisk, mere vidtspændende, mere mobilisabel end det nuværende civilforsvar, som i alt for høj grad er præget af, at det har arvet tjenestetid og fra tid til anden også disciplinære foranstaltninger fra militæret, selv om hverken tjenestetid eller de militære foranstaltninger har direkte betydning for det katastrofeværn, det skal være. Disse to led sigter i første omgang på fredstid.

Det er vor opfattelse, at skulle der indtræffe krigshandlinger, hvor sådanne civile organer overhovedet kan gøre nogen nytte, vil organisationer efter de mønstre, vi her har fremstillet, være mindst lige så effektive som det civilforsvar, ministeren talte så pænt om, og som jeg ikke har sagt noget ondt om, blot at jeg synes, det er mindre plastisk og tilmed bebyrdet med militære levn, som er aldeles unødvendige for de funktioner, det er tillagt.

Jeg tror, jeg skal lade dette være nok;

jeg tror, jeg vil nøjes med at fremhæve, at vi her har sået nogle ideer, og jeg tror, det vil være fornuftigt, at vi ser noget nærmere på dem. Vi har ikke sat os fast i den enkelte formulering, men vi tror, der i og for sig i hele serien af vore forslagspunkter er noget, som trænger til en gennemgang, noget, der trænger til en overvejelse, og som efter vor opfattelse vil føre til, at den danske befolkning er bedre sikret såvel imod katastrofer i dagliglivet som mod de større katastrofer, der kan tænkes at indtræffe, og noget, som også vil give os mindst lige så store beskyttelsesmuligheder i tilfælde af, at krigeriske konflikter på den ene eller den anden måde skal berøre vort land. Jeg er ked af, at ministeren mente, det her var en slags tilbagefald. Jeg vil snarere sige, det er en slags fremfald.

Søgaard: Mit partis ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, kan desværre ikke være til stede, og jeg skal i hans sted knytte en enkelt principiel bemærkning til forslaget.

I forslaget til beslutning ønsker forslagsstillerne at slå en række opgaver sammen under et fællesværn og et fællesværns kommando. Det gælder opgaver, som for nærværende er opdelt i private, kommunale, statslig-militære og statslig-civile opgaver. Det kan naturligvis lyde meget besnærende, navnlig i disse rationaliseringstider, at prøve på at samle en række opgaver under én hat.

Efter min opfattelse må forudsætningerne for en sådan ændring nok være, at disse organer ikke, således som de eksisterer, har løst eller formodes at kunne løse deres opgaver på tilfredsstillende måde for samfundet; dér mener jeg at de forskelligartede eksisterende organer stort set har løst og har kunnet løse deres opgaver tilfredsstillende. Der kan derfor, uden at jeg skal gå i detaljer med det forslag til beslutning, der er fremsat, ikke i mit parti for nærværende være interesse i en ændring af den karakter, som hr. Morten Lange har givet udtryk for.

Vi kan naturligvis være enige om, at der kan være forhold at pege på, forhold, som bør undersøges; jeg vil da heller ikke have noget imod, at man i et udvalgsarbejde